
Fastlegen min

LEGELIVET

MARTE SYVERTSEN

marsyv@vestreviken.no

Marte Syvertsen er lege i spesialisering og doktorgradsstipendiat ved Nevrologisk avdeling i Drammen.

Fastlegen min er fantastisk. Hun har et skjelett som heter Charlotte og en rød sykkel med blomsterkasse foran og bak. «Syklemelding», står det på skiltet.

Fastlegen min kjører bil med rosa gassballonger ut av vinduet, og hun står i en åker sammen med laboratoriedama, med armene løftet høyt over hodet. Aksene når dem til nesetippen, og det ser gud hjelpe meg ut som om de er nakne bak der. Det var før de reiste til Bahamas for å svømme med griser. Nå fables det om at det bør settes ut gris på Himsjø, et populært skogstjern og barndommens gamle badeplass. I den samme skogen har noen spikret opp et gateskilt ved en sti. Den stien heter «Bedringens vei» nå. Jeg er sikker på at det er hun som har gjort det.

Fastlegen min er Fugelli-elev og ber meg blåse i bagatellene. Det er mye god folkehelse i sånt. På kontoret hennes kan du gråte. Hun har Kleenex på bordet og døren lukket. Hvis du er altfor snørrete slipper hun deg ut bakveien, så behøver du ikke å gå gjennom venterommet hvor det sitter både gamle og nye naboer. Fastlegen ser på meg på en måte som får meg til å tro at alt jeg sier er viktig. Hun legger hendene i fanget og lener seg fremover. Det haster ikke. Jeg kaster ikke bort tiden hennes. Kanskje tar det ikke så fryktelig lang tid heller.

Jeg får ikke resept av fastlegen min, ikke sykmelding heller. Det vil jeg ikke ha. Folk skal bli sett og hørt. Vi blir tutet ørene fulle av det. Men hva betyr det egentlig, dette å bli møtt og lyttet til, forstått og *trodd*? Det betyr lettelse, det kjenner jeg når jeg går ut bakveien. Vi har ingen enkle løsninger, men det er ikke så viktig akkurat nå. Det er lettere, uansett.

I noen kulturer finnes det fremdeles rester av respekt for eldre mennesker. Hos oss har vi kanskje glemt at det finnes folk som har gjort det før, vært der før, som kan gi oss råd eller en hånd å holde i på veien. Sytti år med levd liv rommer nødvendigvis mer erfaring og kunnskap enn tjueto. Noen går så langt at de kaller det visdom. Derfor tenker jeg at fastlegene må være blant de aller klokeste menneskene vi har. De rommer ikke bare én, men 1324 livserfaringer, eller så mange det er plass til på listen. Og ikke bare det, men de kjenner oldemora og tanta og svigermora og dattera også. Bestefaren min var felemaker, landskapsmaler, møbelsnekker og grønnsakshandler. Han hadde en skrue løs. Det vet nok fastlegen min. Hun er fantastisk, og det er hver enkelt fastlege som lener seg fremover og lytter, tar frem Kleenex-boksen, tegner et smilefjes på en plasterlapp, sier «jeg tror deg og jeg forstår deg, i meg har du en støttespiller.» Når alt annet flyter og stormer, da er fastlegen nettopp det; fast. Gud bevare oss hver og en hvis de ikke orker det mer.

For vi kommer bare til dem når vi skal klage, og de hører ingenting fra oss når vi har det bra, når det virker. Da forsvinner vi bare og kommer ikke tilbake. Det er et godt tegn, tenker fastlegene. Det kommer nye fortvilede mennesker i stedet. Vi andre holder på med vårt, og det er mye, det. Derfor har jeg lyst til å si: Det går bra nå, fastlegen min. Du skal ha takk. Det hadde vært artig med gris på Himsjø.

Publisert: 3. september 2018. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.18.0371

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 9. juli 2026.